FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT
(fjärde avdelningen i utökad sammansättning)
den 8 december 1998 *

I mål T-38/98,

Associazione Nazionale Bieticoltori (ANB), bolag bildat enligt italiensk rätt, Rom,

Francesco Coccia, Manfredonia (Italien),

Vincenzo Di Giovine, Lucera (Italien),

företrädda av advokaterna Luigi Filippo Paolucci och Gian Piero Galletti, Bologna, delgivningsadress: advokatbyrån Arsène Kronhagen, 22, rue Marie-Adélaïde, Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av juridiska rådgivarna John Carbery och Antonio Tanca, delgivningsadress: Europeiska investeringsbanken, direktoratet för rättsfrågor, generaldirektören Alessandro Morbilli, 100, boulevard Konrad Adenauer, Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: italienska.

angående en talan om ogiltigförklaring av artikel 2 i rådets förordning (EG) nr 2613/97 av den 15 december 1997 om tillstånd för Portugal att bevilja stöd till producenter av sockerbetor och om avskaffande av allt nationellt stöd från och med regleringsåret 2001/2002 (EGT L 353, s. 3),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(fjärde avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden R. M. Moura Ramos samt domarna R. García-Valdecasas, V. Tiili, P. Lindh och P. Mengozzi,

justitiesekreterare: H. Jung,

följande

Beslut

Tillämpliga bestämmelser

1 Enligt artikel 46 i rådets förordning (EEG) nr 1785/81 av den 30 juni 1981 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker (EGT L 177, s. 4; svensk specialutgåva, område 3, volym 13, s. 110; nedan kallad förordning nr 1785/81), i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 1101/95 av den 24 april 1995 om ändring av förordning nr 1785/81 och av förordning (EEG) nr 1010/86 om allmänna bestämmelser om produktionsbidrag till vissa sockerprodukter som används i den kemiska industrin (EGT L 110, s. 1) bemyndigas Republiken Italien och Konunga-

dömet Spanien att, på de villkor som där definieras, bevilja bland annat producenter av sockerbetor anpassningsstöd.

2 Enligt artikel 46.2 i förordning nr 1785/81 uppdelas det italienska territoriet i "norra Italien", "områden i mellersta Italien" och "områden i södra Italien". De stödbelopp som tillåts varierar i minskande omfattning i tiden ("soft landing"). Denna minskning av de tillåtna stödbeloppen är mycket tydlig för norra Italien och områden i mellersta Italien och mindre tydlig för områden i södra Italien. Således var det tillåtna stödbeloppet för regleringsåret 1995/1996 8,15 ECU per 100 kg vitsocker för såväl norra Italien som områden i mellersta Italien och områden i södra Italien, medan beloppen för det senaste regleringsåret för de tre italienska regionerna, det vill säga regleringsåret 1999/2000, fastställt till 1,09 ECU (norra Italien), 2,17 ECU (områden i mellersta Italien) och 5,98 ECU (områden i södra Italien) per 100 kg vitsocker. Enligt förordningen är det slutligen tillåtet att, men enbart för områden i södra Italien, bevilja ett stöd för regleringsåret 2000/2001 med 5,43 ECU per 100 kg vitsocker.

3 Enligt artikel 1 i rådets förordning (EG) nr 2613/97 av den 15 december 1997 om tillstånd för Portugal att bevilja stöd till producenter av sockerbetor och om avskaffande av allt nationellt stöd från och med regleringsåret 2001/2002 (EGT L 353, s. 3; nedan kallad förordning nr 2613/97), tillåts Portugal att under regleringsåren 1998/1999—2000/2001, enligt vissa villkor, bevilja ett anpassningsstöd till producenter av sockerbetor. I artikel 2 i förordningen föreskrivs att "[f]rån och med regleringsåret 2001/2002 skall det stöd som avses i artikel 1, liksom de stöd som avses i artikel 46 i förordning ... nr 1785/81 avskaffas".

4 Förordning nr 2613/97 offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* den 24 december 1997.

Bakgrund och förfarande

5 Sökanden Associazione Nazionale Bieticoltori (ANB) är en sammanslutning som företräder de italienska betodlarnas intressen. De andra sökandena är italienska betodlare som verkar i de områden i södra Italien som definieras i artikel 46.4 i förordning nr 1785/81.

6 Sökandena, som hävdar att intressena för de betodlare som verkar inom områden i södra Italien skadas på ett rättsstridigt sätt av artikel 2 i förordning nr 2613/97, har väckt förevarande talan genom handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 5 mars 1998.

7 Svaranden har, i enlighet med artikel 114.1 i rättegångsreglerna, genom särskild handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 28 maj 1998, gjort invändning om rättegångshinder. Sökandena har inkommit med skriftligt yttrande över denna invändning den 13 juli 1998.

8 Kommissionen och Associação dos Refinadores de Açúcar Portugueses, en sammanslutning enligt portugisisk rätt, har genom ansökningar som inkom till förstainstansrättens kansli den 17 juli respektive den 11 augusti 1998, begärt att få intervenera till stöd för rådets yrkanden.

Parternas yrkanden

9 Sökandena har i sin ansökan yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara artikel 2 i förordning nr 2613/97,

— förplikta den som tappar målet att ersätta rättegångskostnaderna.

10 Svaranden har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa talan, eftersom det är uppenbart att den inte kan tas upp till sakprövning,

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

11 Sökandena har i sitt yttrande över invändningen om rättegångshinder yrkat att förstainstansrätten skall ogilla denna.

Upptagande till sakprövning

12 Enligt artikel 114 i rättegångsreglerna kan förstainstansrätten, om en part begär det, meddela beslut i fråga om rättegångshinder utan att pröva själva sakfrågan. Enligt artikel 114.3 skall återstoden av förfarandet avseende begäran vara muntligt, om inte rätten bestämmer annat. Förstainstansrätten finner att handlingarna i förevarande mål innehåller tillräckliga upplysningar och beslutar att inte inleda det muntliga förfarandet.

Parternas argument

13 Svaranden hävdar att artikel 173 i EG-fördraget i princip inte ger fysiska eller juridiska personer rätt att föra talan mot rättsakter med allmän giltighet, såsom rådets förordningar.

14 Svaranden preciserar i det avseendet att det framgår inte endast av den ifrågasatta rättsaktens titel, utan även av dess innehåll, att den har allmän giltighet. I vilket fall som helst berör artikel 2 i förordning nr 2613/97 inte sökandena personligen. Dessutom berör inte bestämmelsen dem direkt, eftersom den lämnar medlemsstaterna en möjlighet till skönsmässig bedömning fram till slutet av regleringsåret 2000/2001.

15 Sökandena har påpekat att artikel 2 i förordning nr 2613/97 ger upphov till en rättsverkning, nämligen ett förbud mot stöd från regleringsåret 2001/2002. Detta förbud berör dem direkt, eftersom denna bestämmelse inte kräver några införlivandeåtgärder av de nationella myndigheterna.

16 Sökandena hävdar dessutom att de italienska betodlarna i områden i södra Italien är de enda som är direkt berörda av den omtvistade bestämmelsen. De sistnämnda har nämligen ett direkt intresse av att det efter regleringsåret 2000/2001 bibehålls ett system som, även om det skulle åtföljas av gradvisa minskningar, skulle stadga en möjlighet att bevilja stöd avsett att kompensera nackdelarna med sockerbetsodling inom regionen.

17 Den ifrågasatta bestämmelsen saknar emellertid i vilket fall som helst allmän giltighet, eftersom den i huvudsak främst berör italienska betodlare i områden i södra Italien. I det avseendet påpekar sökandena att det förbud mot stöd som stadgas i förordning nr 2613/97 är särskilt restriktivt för områden i södra Italien, eftersom dessa områden fortfarande kan åtnjuta stöd för regleringsåret 2000/2001, vilket inte gäller Spanien och norra Italien och områden i mellersta Italien. Följaktligen befinner sig de italienska betodlarna i områden i södra Italien i en speciell situation som särskiljer dem i förhållande till varje annan person.

Förstainstansrättens bedömning

18 Det skall erinras om att enligt artikel 173 fjärde stycket i fördraget skall en talan om ogiltigförklaring av en förordning som väckts av en fysisk eller en juridisk person, för att kunna upptas till prövning uppfylla villkoret att den aktuella förordningen egentligen utgör ett beslut som direkt och personligen berör sökanden. Enligt rättspraxis skall dessutom kriteriet för att särskilja en förordning från ett beslut sökas i om den aktuella rättsakten har allmän giltighet eller inte (se exempelvis domstolens beslut av den 12 juli 1993 i mål C-168/93, Gibraltar och Gibraltar Development mot rådet, REG 1993, s. I-4009, punkt 11, och förstainstansrättens beslut av den 19 juni 1995 i mål T-107/94, Kik mot rådet och kommissionen, REG 1995, s. II-1717, punkt 35). En rättsakt har allmän giltighet om den är tillämplig på objektivt fastställda situationer och om den får rättsverkningar för generellt och abstrakt bestämda personkategorier (domstolens domar av den 6 oktober 1982 i mål 307/81, Alusuisse Italia mot rådet och kommissionen, REG 1982, s. 3463, punkt 9, och av den 2 april 1998 i mål C-321/95 P, Greenpeace Council m. fl. mot kommissionen, REG 1998, s. I-1651, punkterna 27 och 28, beslutet i det ovannämnda målet Kik mot rådet och kommissionen, punkt 35).

19 I artikel 2 i förordning nr 2613/97 stadgas att det stöd som avses i artikel 1 i förordningen, liksom de stöd som avses i artikel 46 i förordning nr 1785/81, skall

avskaffas från och med regleringsåret 2001/2002. En sådan åtgärd är tillämplig på objektivt fastställda situationer och får rättsverkningar för generellt och abstrakt bestämda personkategorier, nämligen medlemsstaterna och producenterna av sockerbetor. Följaktligen utgör den en åtgärd med allmän giltighet.

20 I rättspraxis har uttalats att en bestämmelse i en rättsakt med allmän giltighet under vissa omständigheter kan beröra vissa av de berörda ekonomiska aktörerna personligen (domstolens dom av den 16 maj 1991 i mål C-358/89, Extramet Industrie mot rådet, REG 1991, s. I-2501, punkt 13, samt dom av den 18 maj 1994 i mål C-309/89, Codorniu mot rådet, REG 1994, s. I-1853, punkt 19). I ett sådant fall skulle en gemenskapsrättsakt således på samma gång ha normativ beskaffenhet och — i förhållande till vissa berörda ekonomiska aktörer — beslutsmässig beskaffenhet (förstainstansrättens dom av den 13 december 1995 i förenade målen T-481/93 och T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens m. fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-2941, punkt 50). Detta är fallet om bestämmelsen i fråga påverkar en fysisk eller juridisk person på grund av vissa egenskaper som är speciella för denne eller en faktisk situation som särskiljer denne i förhållande till varje annan person (domen i det ovannämnda målet Codorniu mot rådet, punkt 20, förstainstansrättens dom av den 27 april 1995 i mål T-12/93, CCE de Vittel m. fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-1247, punkt 36).

21 Mot bakgrund av denna rättspraxis skall det undersökas om sökandena i det förevarande fallet är berörda av artikel 2 i förordning nr 2613/97 på grund av vissa egenskaper som är speciella för dem eller en faktisk situation som, med avseende på den nämnda bestämmelsen, särskiljer dem i förhållande till varje annan person.

22 Förstainstansrätten konstaterar för det första att, även om förordningen är av den arten att den kan påverka situationen för sökandena Francesco Coccia och Vincenzo Di Giovine, är den omständigheten inte tillräcklig för att särskilja dem i förhållande till varje annan person. Den omtvistade bestämmelsen berör dem nämligen enbart i deras objektiva egenskap av ekonomiska aktörer verksamma inom sockerbetssektorn, på samma sätt som alla andra ekonomiska aktörer som bedriver samma verksamhet inom Europeiska gemenskapen.

23 Det framgår givetvis av en jämförelse mellan det system som för närvarande är tillämpligt i områden i södra Italien och det som är tillämpligt i andra områden i Italien och i Spanien (se punkt 2 ovan) att effekterna av artikel 2 i förordning nr 2613/97 är mera kännbara i områden i södra Italien, eftersom den gradvisa minskningen av de tillåtna stödbeloppen inte är lika tydlig som för övriga områden. Den omständigheten att den ifrågasatta bestämmelsen kan ha olika konkreta effekter för de olika rättssubjekt på vilka den är tillämplig motsäger inte dess karaktär av förordning (se förstainstansrättens dom av den 21 februari 1995 i mål T-472/93, Campo Ebro m. fl. mot rådet, REG 1995, s. II-421, punkt 36, och förstainstansrättens beslut av den 18 december 1997 i mål C-409/96 P, Sveriges Betodlares Centralförening och Henrikson mot kommissionen, REG 1997, s. I-7531, punkt 37). Sökandena Francesco Coccia och Vincenzo Di Giovine befinner sig under alla omständigheter, i förhållande till det tillståndssystem som införts genom artikel 46.2 i förordning nr 1785/81 och det förbudssystem som införts genom artikel 2 i förordning nr 2613/97, i samma situation som alla andra italienska betodlare som verkar inom områden i södra Italien (se för ett liknande fall domstolens beslut av den 12 oktober 1988 i mål 34/88, Cevap m. fl. mot rådet, REG 1988, s. 6265, punkt 15, och av den 23 november 1995 i mål C-10/95 P, Asocarne mot rådet, REG 1995, s. I-4149, punkt 42, och förstainstansrättens beslut av den 25 juni 1998 i förenade målen T-14/97 och T-15/97, Sofivo m. fl. mot kommissionen, REG 1998, s. II-2601, punkt 37).

24 Det framgår av det ovan anförda att förordning nr 2613/97 inte kan anses beröra sökandena Francesco Coccia och Vincenzo Di Giovine personligen.

25 Det skall för det andra erinras om att en talan som väckts av en sammanslutning kan upptas till sakprövning i tre typer av fall, nämligen följande:

a) När branschsammanslutningar enligt lag medges ett antal rättigheter av processuell art (domstolens dom av den 4 oktober 1983 i mål 191/82, Fediol mot kommissionen, REG 1983, s. 2913, punkt 28—30, och domen i det ovannämnda målet CCE de Vittel m. fl. mot kommissionen, punkt 39—42).

b) När sammanslutningen företräder sådana företags intressen som själva kan väcka en talan som kan tas upp till sakprövning (förstainstansrättens dom av den 6 juli 1995 i förenade målen T-447/93, T-448/93 och T-449/93, AITEC m. fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-1971, punkt 62).

c) När sammanslutningen har ett eget intresse av att föra talan, nämligen när dess ställning som förhandlare berörs av den ifrågasatta rättsakten (domstolens dom av den 2 februari 1988 i förenade målen 67/85, 68/85 och 70/85, Van der Kooy m. fl. mot kommissionen, REG 1988, s. 219, punkt 21—24, och domen i det ovannämnda målet Exporteurs in Levende Varkens, punkt 64).

26 Vad beträffar dessa tre typer av situationer har domstolen och förstainstansrätten även beaktat att sammanslutningen deltar i förfarandet (förstainstansrättens beslut av den 30 september 1997 i mål T-122/96, Federolio mot kommissionen, REG 1997, s. II-1559, punkt 62).

27 Vad beträffar den förstnämnda typ av situation som avses ovan, är det tillräckligt att fastslå att det inte medges någon som helst rättighet av processuell natur till förmån för sammanslutningar i bestämmelserna om den gemensamma organisationen av marknaden för socker.

28 Vad beträffar den andra typ av situation som avses ovan, skall det fastslås att den omständigheten att den omtvistade bestämmelsen kommer att beröra de betodlare vars intressen är företrädda av Associazione Nazionale Bieticoltori inte är av den arten att särskilja dessa betodlare i förhållande till alla andra personer. De befann

sig nämligen i en situation som är jämförbar med den som gäller alla andra ekonomiska aktörer som kan inträda på samma marknad (se i det avseendet förstainstansrättens beslut av den 11 januari 1995 i mål T-116/94, Cassa nazionale di previdenza ed assistenza a favore degli avvocati e procuratori mot rådet, REG 1995, s. II-1, punkt 28, och beslutet i det ovannämnda målet Federolio mot kommissionen, punkt 67).

29 Vad slutligen beträffar den tredje typ av situation som avses ovan, skall det erinras om att enligt fast rättspraxis skall en sammanslutning som bildats i syfte att främja en grupp rättssubjekts kollektiva intressen inte vara att betrakta som personligen berörd av en rättsakt som påverkar denna grupps allmänna intressen, och följaktligen kan en sådan sammanslutning inte väcka talan om ogiltigförklaring då dess medlemmar inte var för sig har talerätt (domstolens dom av den 18 mars 1975 i mål 72/74, Union syndicale m. fl. mot rådet, REG 1975, s. 401, punkt 17, domstolens beslut av den 5 november 1986 i mål 117/86, UFADE mot rådet och kommissionen, REG 1986, s. 3255, punkt 12, domen i det ovannämnda målet AITEC m. fl. mot kommissionen, punkt 54, förstainstansrättens beslut av den 9 augusti 1995 i mål T-585/93, Greenpeace m. fl. mot kommissionen, punkt 59). Förekomsten av särskilda omständigheter, såsom den roll en sammanslutning spelat i ett förfarande som lett till antagandet av en rättsakt, i enlighet med artikel 173 i fördraget, kan icke desto mindre möjliggöra att en talan — som förs av en sammanslutning vars medlemmar inte direkt eller personligen är berörda av den omtvistade rättsakten — ändå tas upp till prövning (beslutet i det ovannämnda målet Federolio mot kommissionen, punkt 69).

30 Det skall i det avseendet konstateras dels att förordning nr 2613/97 inte berör sökandesammanslutningens medlemmar personligen (se punkt 27 ovan), dels att den inte berör dess egna intressen. Den företräder nämligen enbart sina medlemmars, det vill säga betodlarnas, intressen. Dess intresse skiljer sig inte från de italienska betodlarnas intressen (se för ett liknande fall beslutet i det ovannämnda

målet Federolio mot kommissionen, punkterna 71 och 72). Dessutom har sökandesammanslutningen inte spelat en roll som förhandlare inom ramen för det förfarande som lett till antagandet av den nämnda förordningen.

31 Det framgår av det ovan anförda att sökanden Associazione Nazionale Bieticoltori inte särskiljer sig på grundval av något av de kriterier som har fastslagits i rättspraxis avseende frågan om huruvida en talan om ogiltigförklaring som väckts av en sammanslutning kan upptas till sakprövning.

32 Följaktligen uppfyller inte någon av sökandena de villkor för upptagande till sakprövning som stadgas i artikel 173 fjärde stycket i fördraget.

33 Av vad anförts följer att talan skall avvisas utan att interventionsansökningarna behöver avgöras.

Rättegångskostnader

34 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Svaranden har yrkat att sökandena skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Sökandena har tappat målet och svarandens yrkande skall därför bifallas.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(fjärde avdelningen i utökad sammansättning)

följande beslut:

1) Talan avvisas.

2) Sökandena skall solidariskt ersätta rättegångskostnaderna.

Luxemburg den 8 december 1998

H. Jung

Justitiesekreterare

R. M. Moura Ramos

Ordförande